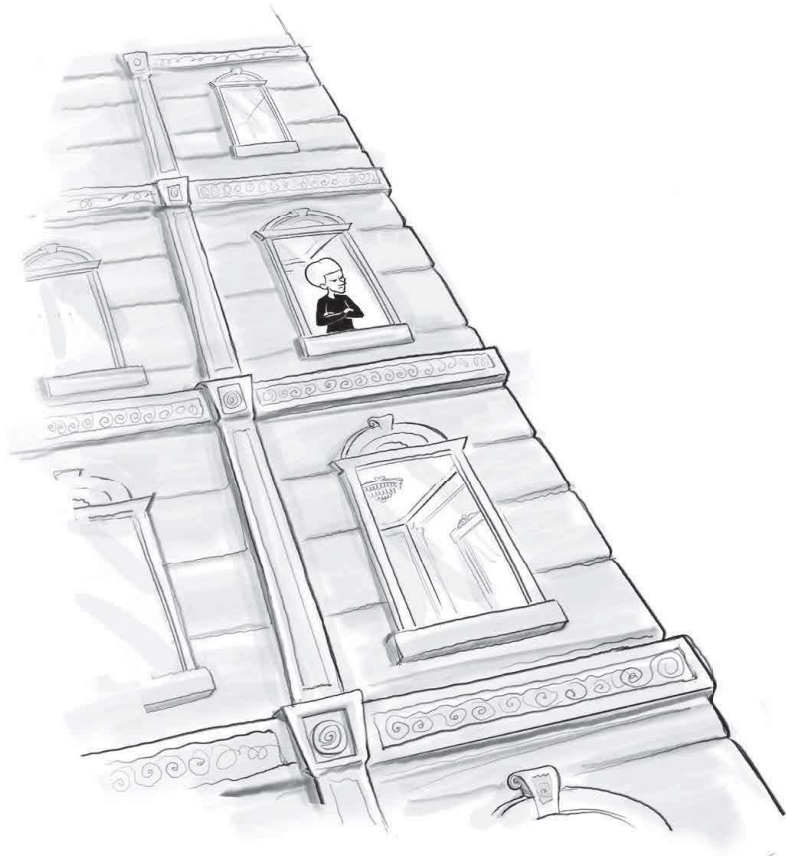

PARTEA I

DE CE SĂ-ȚI VINZI FAMILIA
EXTRATEREȘTRILOR

BUNICA

CAPITOLUL 1

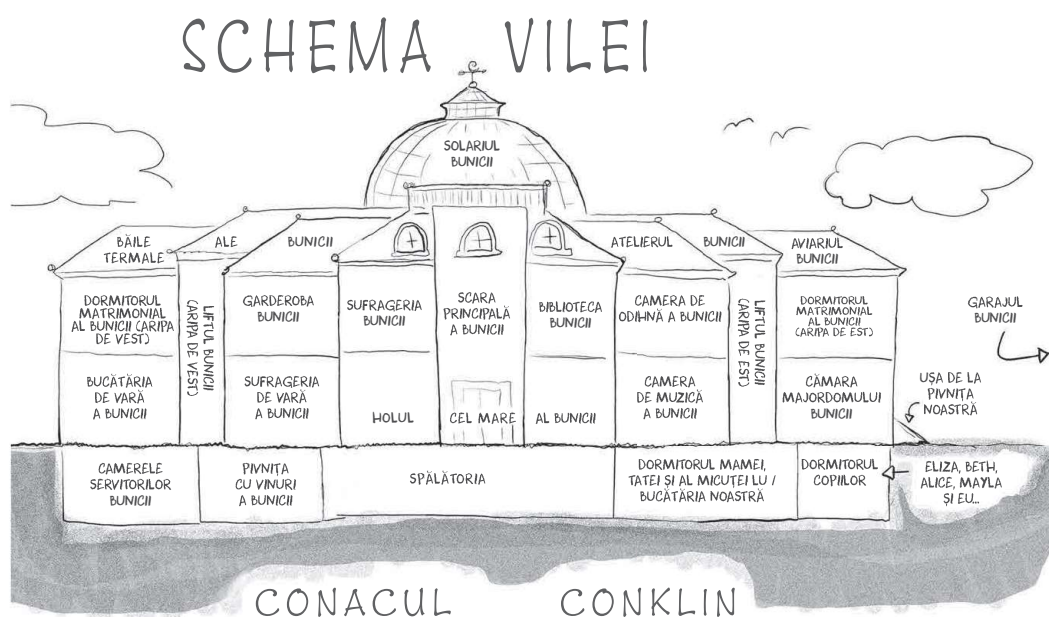
FAMILIA MEA

Înainte să presupuneți că sunt o persoană rea, ar trebui să știți că inițial plănuisem să o vând extratereștrilor doar pe bunica. Nu toată familia. Și nu aș fi vândut-o dacă n-aș fi avut motive bine întemeiate.

În primul rând, aveam nevoie de bani. În al doilea rând, aveam o bunică.

Când spun „bunică”, sper că nu vă imaginați o bătrânică drăguță, care-mi făcea prăjituri în fiecare zi. Bunica făcea prăjituri doar o dată pe săptămână și, chiar și atunci, nu erau pentru mine, ci pentru tata. Și nici măcar nu le făcea ea, ci bucătarul ei personal. Banii de pe urma invențiilor tatei îi permiteau să aibă un bucătar personal, trei menajere, un majordom, o grămadă de paznici, un șofer și un valet, cu care bănuiesc că dansa vals. Nu vreau să știu de ce.

Singurul obiectiv al tatei era să-i facă pe plac bunicii. El făcea toată munca, ea rămânea cu banii. De aceea, cinci etaje din casă erau ale ei, în vreme ce eu, mama, tata și cele cinci surori ale mele împărțeam două camere la subsol.

Paznicii bunicii ne țineau departe de luxul din casă, unde erau candelabrele, ferestrele și câte și mai câte. Nu aveam voie să îi folosim liftul. Nu aveam voie să folosim nici liftul servitorilor. Dacă bunica mă vedea chiar și citind semnul de pe liftul servitorilor, deschidea fereastra și țipa:

— Nu citi semnul! Este doar pentru servitorii mei!

Și apoi trântea fereastra.

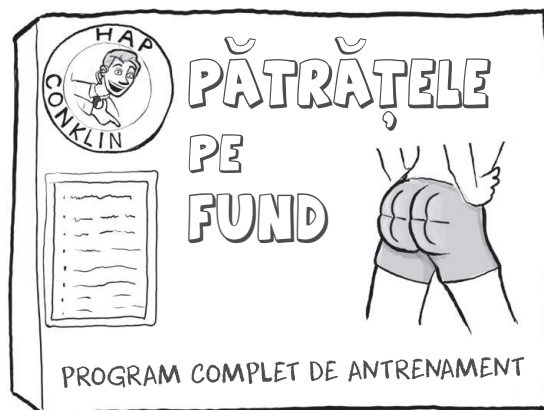
Însă chiar dacă eram sărac, oamenilor nu le era milă de mine ca de un copil bun și sărman. Când aflau că numele

meu e Happy Conklin Junior, toată lumea presupunea că sunt bogat.

— Tatăl tău e *chiar* Hap Conklin? spuneau ei, zâmbind ca și cum își aminteau cât de faimos era tata, apoi încrunându-se amintindu-și cât de enervant era.

Probabil că și voi vă uitați urât dacă auziți de tata. Știu deja ce părere aveți despre el, așa că nu este nevoie să-mi spuneți cât de mult îi urăți reclamele de la televizor, de la radio și de pe internet. Știu că sunteți sătui de panourile publicitare stridente, de afișele de pe autobuze, de pe dirijabile, de pe copaci. Vă înțeleg. Vreți și voi să treceți în tihnă pe lângă un copac sau să aveți parte de puțină liniște când sunteți într-un autobuz sau într-un dirijabil, fără ca el să urle la voi: „Sunt Hap Conklin!“ Știu că ați ajuns să simțiți aceste cuvinte ca pe o freză dentară care vă pătrunde în ochi. Știu.

Dar țineți minte că el chiar a inventat toate chestiile din reclamele alea. A lucrat din greu la invențiile lui și nimeni nu poate spune că ele n-au schimbat lumea. În special bestseller-ul său: până să apară „Pătrățele pe fund“, oamenii nici nu știau că își doreau să aibă mușchi pe fund la fel

ca pe abdomen, și cu atât mai puțin că acest lucru era posibil prin dietă, exerciții fizice și pantaloni modelatori.

Desigur, nu toate creațiile sale s-au bucurat de atâta succes. „Un bebeluș chipeș“, ca majoritatea invențiilor tatei, a fost ideea bunicii de produs revoluționar care să-i aducă o grămadă de bani.

O enervau bebelușii. „Sunt prea imprevizibili“, spunea ea mereu. Ura mai ales că nu putea să facă diferența între bebelușii băieței și bebelușii fetei. Așa că tata a inventat un unguent de uz extern care făcea ca bebelușilor băieței să le crească barba. Avea efect imediat: unui nou-născut îi creștea părul facial mai repede decât unui vârcolac. Din fericire, bunica a testat produsul doar pe un singur bebeluș. Din nefericire, numele bebelușului era Happy Conklin Junior. Din momentul în care am putut să țin în mână un aparat de ras, a trebuit să mă bărbieresc de trei ori pe zi, în fiecare zi.

Cum era de așteptat, nimeni nu a cumpărat „Un bebeluș chipeș“. Publicul nu împărtășea sentimentele bunicii cu

privire la înfățișarea bebelușilor. În plus, copiii mici nu se pricep deloc la bărbierit.

S-au tot testat diverse invenții pe noi, copiii din familia Conklin. Eu sunt mai norocos decât unele dintre surorile mele. Pe lângă ele, să am zece ani și barbă nu era atât de rău. De exemplu, dacă mă compar cu sora mea mai mică, Kayla.

Bunicii tot nu îi plăceau bebelușii imprevizibili, bărboși sau nu. Prin urmare, a testat pe micuța Kayla „Îmblânzitorul de bebeluși Hap Conklin” – un produs care s-a dovedit cât se poate de vicios.

Nouă ani mai târziu, Kayla încă poartă zilnic o bentiță galbenă și vorbește cu o albină imaginară pe nume Alphonso.

Pe scurt, viața mea nu se putea înrăutăți mai tare – sau cel puțin așa credeam, până când mama a trebuit să plece din oraș câteva săptămâni.

Un mic istoric al mamei.

S-a născut într-o țară numită Republica Moldova, în Europa de Est. În urmă cu cincisprezece ani, a venit în Statele Unite ale Americii cu o viză de lucru, ca să fie spălătoreasă la Conacul Conklin. Mama nu vorbea deloc engleză, însă acest lucru nu i-a împiedicat pe ea și pe tata să se îndrăgostească unul de altul. Au trebuit să-și ascundă relația de bunica, pentru că ea n-ar fi fost de acord.

Însă apoi mama a rămas „grea“, cum se spune, iar bunica și-a dat seama ce se petrecuse. Doamne, cât de furioasă a fost! Plănuise lucruri mult mai mari pentru fiul ei genial decât o căsătorie la repezeală cu o spălătoreasă moldoveancă. Așa că bunica l-a dat pe tata afară din casă. El s-a mutat în camera mamei de la subsol.

Până la urmă, bunica a fost de acord să-i lase să rămână împreună, dacă semnav un teanc de documente care îi ofereau bunicii dreptul să le anuleze căsătoria și să o deporteze pe mama oricând ar fi avut chef. De-atunci, cred că bunica ne-a privit ca pe o familie de gândaci care locuia la subsol – o problemă din ce în ce mai mare, dar una rezolvabilă.

Acum, după cincisprezece ani, bunica îi oferea în sfârșit mamei o promovare și o făcea șefa spălătoriei. Dar mama

trebuia mai întâi să urmeze un curs avansat de spălătorie la o școală de menaj din Nevada.

Cu mama plecată, viețile noastre s-au dus de râpă. Tata nu reușea să se ocupe nici de cele mai simple treburi casnice.

Noi, copiii, am început să ne comportăm cât de urât posibil. Moralul nostru era la pământ.

Apoi s-a întâmplat și incidentul îngrozitor cu sora mea, Alice, și cu șopârla Squeep!